

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW

FN-2/0310/2-26/MIP/2011/2012/437

Warszawa, dnia 07 marca 2012 r.

POLSKA KONFEDERACJA PRACODAWCÓW PRYWATNYCH LEWIATAN
09. 03. 2012
W PŁYNEŁO
L.dz. 101/1758

wg rozdzielnika

p. k. Orłowska

Andrzej Piątek

Działając na podstawie § 14c ust. 1 uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.), uprzejmie przekazuję projekt ustawy o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz niektórych innych ustaw.

Jednocześnie zwracam się z uprzejmą prośbą o uzgodnienie i przekazanie ewentualnych uwag, również w wersji elektronicznej na adres: patryk.mike@mofnet.gov.pl – w terminie do dnia 12 marca 2012 r. do godz. 14.00.

z powodzeniem

z upoważnienia Ministra Finansów
SEKRETARZ STANU

Maria E. Orłowska

Finansów

Otrzymują:

1. Minister Spraw Zagranicznych,
 2. Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów,
 3. Prezes Rządowego Centrum Legislacji,
 4. Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego,
 5. Prezes Narodowego Banku Polskiego,
 6. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
 7. Prezes Bankowego Funduszu Gwarancyjnego,
 8. Prezes Związku Banków Polskich,
 9. Prezydent Polskiej Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
-
10. Prezes Banku Gospodarstwa Krajowego.

USTAWA

z dnia

**o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym
oraz niektórych innych ustaw¹⁾**

Art. 1. W ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 711, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) źródła finansowania funduszu stabilizacyjnego, rodzaje działań finansowanych ze środków funduszu stabilizacyjnego oraz zasady i tryb wykorzystania środków gromadzonych na tym funduszu.”;

2) w art. 4 po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Do zadań Funduszu w zakresie działań pomocowych finansowanych ze środków funduszu stabilizacyjnego, o którym mowa w art. 20c ust. 1, należy udzielanie, na wniosek ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, gwarancji zwiększania funduszy własnych banku krajowego.”;

3) w art. 7:

a) w ust. 2:

– po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) określanie na wniosek Zarządu Funduszu procentowego podziału opłaty rocznej na:

a) fundusz przeznaczony do ewidencjonowania środków uzyskanych z opłat rocznych,

b) fundusz stabilizacyjny, o którym mowa w art. 20c ust. 1;”;

– pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) określanie zasad i form udzielania pomocy finansowej podmiotom objętym systemem gwarantowania, o której mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1 i ust. 2b;”;

– po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:

„7a) określanie zasad zarządzania akcjami, obligacjami i bankowymi papierami wartościowymi objętymi w wyniku udzielania pomocy finansowej podmiotom objętym systemem gwarantowania, o której mowa w art. 4 ust. 2b;”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 7 listopada 2008 r. o Komitecie Stabilności Finansowej oraz ustawę z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 144, poz. 1176, z 2010 r. Nr 140, poz. 943, Nr 144, poz. 1176 i Nr 257, poz. 1724 oraz z 2011 r. Nr 134, poz. 781.

„3. Przy określaniu procentowego podziału opłaty rocznej, o którym mowa w ust. 2 pkt 5a, Rada Funduszu uwzględnia sytuację w sektorze finansowym oraz możliwości podmiotów objętych systemem gwarantowania wynikające z sytuacji w ich otoczeniu makroekonomicznym.”;

4) w art. 13 uchyla się ust. 4;

5) w art. 16:

a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) finansowanie działań pomocowych, o których mowa w art. 20d, przy czym działania te mogą być finansowane wyłącznie ze środków funduszu stabilizacyjnego pomniejszonych o kwoty wydatków, o których mowa w ust. 5;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nadwyżka bilansowa Funduszu w danym roku powiększa jego fundusz własny, tworzony w celu zapewnienia środków na finansowanie zadań Funduszu w zakresie udzielania pomocy podmiotom objętym systemem gwarantowania oraz fundusz stabilizacyjny, o którym mowa w art. 20c ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 2a i 2b. Podział nadwyżki bilansowej dokonywany jest proporcjonalnie do wielkości tych funduszy ustalonej na dzień bilansowy poprzedniego roku obrotowego.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Fundusz może nabywać jedynie papiery wartościowe emitowane, poręczone lub gwarantowane przez Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski, rządy lub banki centralne państw należących do OECD, jak również jednostki uczestnictwa funduszy rynku pieniężnego, o których mowa w art. 178 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, z zastrzeżeniem art. 20e.”;

6) w art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Realizując zadania Funduszu, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1, Fundusz może w szczególności udzielać podmiotom objętym systemem gwarantowania pożyczek, gwarancji lub poręczeń.”;

7) po art. 20b dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Fundusz stabilizacyjny i działania pomocowe realizowane ze środków tego funduszu

Art. 20c. 1. Z podziału opłaty rocznej, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 5a, tworzy się fundusz stabilizacyjny będący funduszem własnym Funduszu.

2. Rada Funduszu, na wniosek Zarządu Funduszu, po uzyskaniu opinii ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, może przenieść na fundusz własny przeznaczony do ewidencjonowania środków uzyskanych z opłat rocznych całość lub część środków funduszu stabilizacyjnego.

Art. 20d. Środki funduszu stabilizacyjnego przeznacza się na:

- 1) finansowanie zadań pomocowych związanych z udzielaniem gwarancji zwiększania funduszy własnych banku krajowego;
- 2) wypłatę środków gwarantowanych w przypadku, o którym mowa w art. 16a ust. 4;
- 3) pokrycie kosztów oraz wydatków, o których mowa w art. 16 ust. 5.

Art. 20e. Finansowanie ze środków funduszu stabilizacyjnego działań pomocowych, o których mowa w art. 20d pkt 1, polega na obejmowaniu akcji, obligacji banków krajowych lub bankowych papierów wartościowych w wykonaniu gwarancji zwiększenia funduszy własnych banku krajowego, zwanej dalej „gwarancją rekapitalizacyjną”, udzielonej przez Fundusz.

Art. 20f. W przypadku gdy w ramach postępowania naprawczego konieczne jest zwiększenie funduszy własnych banku krajowego, Fundusz może udzielić gwarancji rekapitalizacyjnej zwiększenia funduszy własnych na zasadach określonych w przepisach o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych.

Art. 20g. 1. Fundusz może udzielić gwarancji rekapitalizacyjnej wyłącznie na wniosek ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.

2. Powstanie strat finansowych w związku z udzieleniem gwarancji rekapitalizacyjnej nie stanowi podstawy roszczeń banku krajowego ani osób trzecich wobec Funduszu i jego organów.

Art. 20h. 1. Fundusz może udzielić gwarancji rekapitalizacyjnej ze środków funduszu stabilizacyjnego, z wyłączeniem środków pozostałych funduszy własnych.

2. Udzielenie gwarancji następuje po wniesieniu przez bank opłaty prowizyjnej naliczonej od kwoty zobowiązania objętego gwarancją rekapitalizacyjną. Opłata prowizyjna od gwarancji rekapitalizacyjnej stanowi przychód funduszu stabilizacyjnego.

Art. 20i. 1. Przychody z akcji, obligacji banków krajowych i bankowych papierów wartościowych objętych w wykonaniu gwarancji rekapitalizacyjnej oraz środki pochodzące z ich zbycia lub wykupu zasilają fundusz stabilizacyjny.

2. Skutki przeszacowania akcji, obligacji banków krajowych i bankowych papierów wartościowych objętych w wykonaniu gwarancji rekapitalizacyjnej odnoszone są na fundusz stabilizacyjny”;

8) w art. 38 ust. 4a otrzymuje brzmienie:

„4a. Fundusz przekazuje Narodowemu Bankowi Polskiemu wszelkie informacje niezbędne do oceny stabilności i ryzyka systemu bankowego, w tym dotyczące poszczególnych podmiotów objętych systemem gwarantowania, podlegające ochronie na podstawie odrębnych przepisów.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.³⁾) art. 17a otrzymuje brzmienie:

„Art. 17a. Przewodniczący Komisji może przekazywać Ministrowi Finansów, Narodowemu Bankowi Polskiemu oraz Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu informacje uzyskane przez Komisję, w tym także informacje chronione na podstawie odrębnych ustaw, niezbędne dla realizacji celu działalności i zadań Komitetu Stabilności Finansowej.”.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 49, poz. 328, z 2008 r. Nr 209, poz. 1317, Nr 228, poz. 1507 i Nr 231, poz. 1546 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 341, Nr 77, poz. 649 i Nr 165, poz. 1316, z 2010 r. Nr 126, poz. 853 oraz z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 131, poz. 763, Nr 199, poz. 1175 i Nr 205, poz. 1208.

Art. 3. W ustawie z dnia 7 listopada 2008 r. o Komitecie Stabilności Finansowej (Dz. U. Nr 209, poz. 1317) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 2-5 otrzymują brzmienie:

„2. Procedury, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przekazywane są Ministrowi Finansów, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Komisji Nadzoru Finansowego i Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w celu wdrożenia.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego przedstawia Komitetowi opinię dotyczącą wypłacalności zagrożonych podmiotów, Prezes Narodowego Banku Polskiego - opinię dotyczącą płynności sektora bankowego, Minister Finansów - opinię w sprawie możliwości wsparcia zagrożonych podmiotów ze środków publicznych, a Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego - opinię w sprawie możliwych wypłat środków gwarantowanych oraz możliwości wsparcia podmiotów zagrożonych ze środków Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

4. Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, Prezes Narodowego Banku Polskiego i Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, przedstawiają Komitetowi, w zakresie swoich kompetencji, opinie dotyczące znaczenia systemowego zagrożonych podmiotów.

5. Realizacja zadań, o których mowa w ust. 1, w tym zasady i zakres wymiany informacji, odbywa się zgodnie z przepisami określającymi zadania i kompetencje Ministra Finansów, Narodowego Banku Polskiego, Komisji Nadzoru Finansowego i Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.”;

2) w art. 4 ust. 1 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.”;

3) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komitet może tworzyć grupy robocze, w skład których wchodzi pracownicy urzędu obsługującego Ministra Finansów, pracownicy Narodowego Banku Polskiego, pracownicy Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego oraz pracownicy Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Za zgodą Komitetu w skład grup roboczych mogą również wchodzić inne osoby posiadające odpowiednią wiedzę lub doświadczenie z zakresu działań na rzecz utrzymania stabilności krajowego systemu finansowego.”;

4) w art. 10 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mogą być udostępniane członkom Komisji Nadzoru Finansowego, Rady Polityki Pieniężnej, Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego oraz Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Do osób tych przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

4. Minister Finansów, Prezes Narodowego Banku Polskiego, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego oraz Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego mogą upoważnić inne osoby do dostępu do informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1. Do osób tych przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio.”;

5) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. Informacje opublikowane przez Komitet nie stanowią podstawy roszczeń ani zobowiązań osób trzecich wobec Skarbu Państwa, Narodowego Banku Polskiego lub Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 40, poz. 226 oraz z 2011 r. Nr 38, poz. 196) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku podjęcia decyzji o udzieleniu gwarancji zwiększenia funduszy własnych minister właściwy do spraw instytucji finansowych może zwrócić się z wnioskiem do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego o udzielenie gwarancji ze środków funduszu stabilizacyjnego w zakresie części lub całości kwoty objętej wnioskiem banku.”;

2) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. W przypadku udzielenia gwarancji przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny na wniosek ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, o którym mowa w art. 6 ust. 1a, przepisy art. 3-8, art. 9 ust. 1, 3 i 4 i art. 22 stosuje się odpowiednio.”.

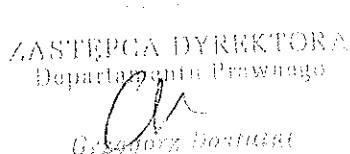
Art. 5. W roku wejścia w życie ustawy zmienianej w art. 1 Rada Bankowego Funduszu Gwarancyjnego może dokonać podwyższenia wysokości stawki opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1. W takim przypadku podmioty obowiązane do wnoszenia opłaty rocznej uiszczają odpowiednią dopłatę w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji o wysokości nowej stawki.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

SEKRETARZ STANU

Maria E. Orłowska

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Prawnego

G. Sogorn-Bonutski

UZASADNIENIE

Proponowany projekt ustawy, tworząc w Bankowym Funduszu Gwarancyjnym nowy fundusz własny – fundusz stabilizacyjny – wpisuje się w szerszą tendencję występującą na przestrzeni trzech ostatnich lat w ustawodawstwie wybranych Państw Członkowskich Unii Europejskiej. Istotą tej tendencji jest przenoszenie z sektora publicznego na sektory rynku finansowego ciężaru wsparcia udzielanego zmagającym się z problemami instytucjom finansowym. Jej przyczyn należy się dopatrywać w światowym kryzysie finansowym i jego oddziaływaniu na sektor bankowy. Zdając sobie sprawę z negatywnych konsekwencji gospodarczych i społecznych, jakie mogłaby pociągnąć za sobą upadłość największych banków, część krajów zdecydowała się zasilić podmioty zagrożone utratą płynności środkami z budżetu. Tym samym wszyscy podatnicy wzięli na siebie ciężar ratowania zagrożonych instytucji finansowych, co zwłaszcza w kontekście istotnych nieprawidłowości w zarządzaniu ryzykiem i przez to także przyczynienia się samych banków do wywołania kryzysu, implikować musiało wątpliwości społeczne co do słuszności podjętych przez rządy działań pomocowych. Według szacunków Komisji Europejskiej pomoc finansowa udzielona sektorowi bankowemu przez rządy Państw Członkowskich od początku kryzysu już do grudnia 2009 r. osiągnęła niebagatelną wysokość odpowiadającą równowartości 13% PKB Unii Europejskiej¹.

Ponoszone w okresie dekonjunktury nadzwyczajne wydatki budżetowe na utrzymanie stabilności sektora bankowego zbiegły się w czasie ze znaczącym zmniejszeniem dochodów budżetowych. Kryzys finansowy i towarzyszące mu spowolnienie gospodarcze doprowadziły bowiem do wyraźnego zmniejszenia wpływów podatkowych. Wtedy też doszło do silnego pogłębienia deficytu budżetowego i wzrostu długu publicznego.

Wskazane wyżej czynniki spowodowały, że wiele państw zaczęło rozważać nałożenie na banki i inne instytucje finansowe różnego rodzaju nowych obciążeń w postaci podatków lub opłat, które miałyby zapewnić dodatkowe wpływy do budżetu, równoważące wydatki ponoszone na stabilizowanie sektora finansowego albo podlegać akumulacji, z przeznaczeniem na finansowanie działań mających zapewnić w przyszłości stabilność rynku finansowego. Także znaczna część spośród Państw Członkowskich Unii Europejskiej wdrożyła tego typu rozwiązania normatywne albo jest w trakcie prac legislacyjnych nad ich wprowadzeniem. Wśród nich znalazły się największe gospodarki starego kontynentu: Niemcy, Wielka Brytania oraz Francja.

Wybór modelu obciążenia sektora finansowego daninami publicznymi w poszczególnych Państwach Członkowskich uzależniony został m.in. od poniesionych ze środków budżetowych wydatków na działania sanacyjne sektora finansowego oraz od bieżącej sytuacji budżetowej tych państw. Opłatę na specjalny fundusz restrukturyzacyjny wprowadzono na przykład w Szwecji. Natomiast model obciążeń ponoszonych bezpośrednio na rzecz budżetu państwa został przyjęty m.in. przez Wielką Brytanię i Węgry. W przypadku Wielkiej Brytanii celem wdrożenia takiego modelu było zrekompensowanie wydatków poniesionych ze środków budżetowych na wsparcie niektórych instytucji finansowych. Natomiast rozwiązania węgierskie miały na celu zapewnienie dodatkowego źródła dochodów.

Podatki i opłaty bankowe w wybranych krajach UE

Kraj	Cel	Beneficjent środków	Stawka i podstawa opodatkowania	Przewidywane roczne wpływy
Wielka Brytania	Zasilenie budżetu państwa	Budżet państwa	0,02% - 0,04% wartości sumy bilansowej pomniejszonej o kapitały i ubezpieczone depozyty, część zobowiązań i aktywów płynnych	2,3 - 2,5 mld GBP
Niemcy	Stabilność sektora finansowego	Fundusz restrukturyzacyjny	0,02% - 0,04% wartości sumy bilansowej pomniejszonej o kapitały i depozyty	1,3 mld Euro
Szwecja	Stabilność sektora finansowego	Fundusz stabilizacyjny	0,018% - 0,036% wartości zobowiązań i rezerw na koniec roku	0,6 - 0,7 mld USD
Francja	Zasilenie budżetu państwa	Budżet państwa	0,25% wymogu kapitałowego	0,5 - 0,8 mld Euro
Węgry	Zasilenie budżetu państwa	Budżet państwa	0,15% - 0,5% wartości aktywów netto	0,65 mld Euro

źródło: materiały EBC, banków centralnych, „Głos banków spółdzielczych” nr 25 wrzesień 2011

Działania poszczególnych Państw Członkowskich przyczyniły się do podjęcia na szczeblu wspólnotowym prac mających zharmonizować rozwiązania krajowe dotyczące procesów i narzędzi zarządzania sytuacją kryzysową w sektorze bankowym. Już w komunikacie z dnia 26 maja 2010 r.² Komisja Europejska wskazała na potrzebę tworzenia funduszy restrukturyzacyjnych (*bank resolution funds*), „zasilanych z opłat pobieranych od banków *ex ante*”³. Fundusze takie miałyby „ulatwić przeprowadzenie postępowania naprawczego w odniesieniu do upadających banków w sposób pozwalający uniknąć efektu *domina* i umożliwiający normalną likwidację banku w takich ramach czasowych, w których nie dochodzi do gwałtownej wyprzedaży aktywów”⁴. Przedstawiona propozycja tworzenia funduszy i pobierania opłat od banków spotkała się z akceptacją rządów Państw Członkowskich, które w ramach Rady Europejskiej 17 czerwca 2010 r. zgodnie uznały, że wprowadzenie systemu opłat i podatków od instytucji finansowych jest niezbędne dla zapewnienia równego podziału obciążeń skutkami kryzysu w sektorze bankowym. Swoje stanowisko Komisja Europejska podtrzymała w Komunikacie z dnia 20 października 2010 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

¹ Komunikat Komisji Europejskiej z dnia 20 października 2010 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów oraz Europejskiego Banku Centralnego: Unijne ramy zarządzania w sytuacji kryzysu w sektorze finansowym, COM (2010) 579, s. 2.

² Komunikat Komisji Europejskiej z dnia 26 maja 2010 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Europejskiego Banku Centralnego: Bankowe fundusze naprawcze, COM (2010) 254.

³ Komunikat Komisji Europejskiej z dnia 26 maja 2010 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Europejskiego Banku Centralnego: Bankowe fundusze naprawcze, COM (2010) 254, s. 9.

⁴ Komunikat Komisji Europejskiej z dnia 26 maja 2010 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Europejskiego Banku Centralnego: Bankowe fundusze naprawcze, COM (2010) 254, s. 2.

Komitetu Regionów oraz Europejskiego Banku Centralnego: Unijne ramy zarządzania w sytuacji kryzysu w sektorze finansowym⁵.

Uwzględniając opisane zjawiska społeczno-gospodarcze, doświadczenia innych państw, a także działania legislacyjne prowadzone na szczeblu wspólnotowym, przedłożony projekt ustawy przewiduje utworzenie w ramach Bankowego Funduszu Gwarancyjnego nowego funduszu własnego, zwanego funduszem stabilizacyjnym, jako źródło dodatkowych środków na finansowanie ewentualnych przyszłych działań mających na celu utrzymanie stabilności sektora bankowego. Proponowana ustawa ustanawia zasadę partycypacji środków prywatnych w przypadku konieczności ponoszenia nakładów na sanację instytucji finansowych. Przyjęty model wydaje się być rozwiązaniem optymalnym z punktu widzenia realiów polskiej gospodarki, uwzględniając aktualną sytuację sektora finansowego oraz brak konieczności ponoszenia wydatków ze środków publicznych na sanację tego sektora w latach 2008 – 2010.

Zasadnicze ramy koncepcyjne projektu przewidują, że środki akumulowane w funduszu stabilizacyjnym będą przeznaczane na współfinansowanie doraźnych działań pomocowych poprzez możliwość udzielania przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny gwarancji podwyższenia funduszy własnych bankom krajowym. Jednocześnie należy wskazać, że szacowane koszty bezpośredniego wsparcia dla zagrożonych instytucji finansowych – na wypadek ich ewentualnego wystąpienia – najprawdopodobniej będą znacząco niższe niż koszty – choćby czasowej – partycypacji w wypłatach depozytów gwarantowanych. Odpowiednio wcześniej podjęte i prowadzone we właściwy sposób działania pomocowe zwiększą bowiem szanse na przetrwanie instytucji finansowej, jej restrukturyzację i – po odzyskaniu przez nią stabilności – zwrot udzielonego jej wsparcia.

Przyjęta w projekcie konstrukcja powoduje, że do funduszu stabilizacyjnego stosowane byłyby zasady właściwe dla funkcjonowania gospodarki finansowej Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Rozwiązanie to umożliwiłoby również wykorzystanie infrastruktury oraz zaplecza kadrowego Bankowego Funduszu Gwarancyjnego (art. 1 pkt 1 projektu).

Fundusz stabilizacyjny stanowiłby swego rodzaju „dedykowany” fundusz własny Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Jego środki miałyby być wykorzystywane w głównej mierze na finansowanie niektórych zadań Skarbu Państwa z zakresu wsparcia udzielanego bankom, podejmowanych na podstawie ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o rekaptalizacji niektórych instytucji finansowych (Dz. U. Nr 40, poz. 226, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o rekaptalizacji”. Fundusz miałby bowiem możliwość wystawiania gwarancji rekaptalizacyjnej (zwiększenia funduszy własnych dla banków) na wniosek Ministra Finansów, ale w ramach własnej decyzji (art. 1 pkt 2 projektu).

Projektodawca przyjmując założenie, że nadrzędnym zadaniem funduszu stabilizacyjnego jest wspieranie działań mających na celu utrzymanie stabilności finansowej sektora bankowego, w projektowanym art. 20d pkt 1 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym przewiduje, że środki funduszu stabilizacyjnego na finansowanie zadań związanych z rekaptalizacją banku krajowego, polegających na finansowaniu przez Fundusz nabycia lub objęcia papierów wartościowych w wyniku wykonania gwarancji rekaptalizacyjnej zwiększenia funduszy własnych banku krajowego. Bank krajowy mający trudności z pozyskaniem funduszy własnych mógłby wystąpić do Ministra Finansów o wsparcie (tzw. *underwriting*) na podstawie ustawy o rekaptalizacji, a Minister Finansów mógłby wnioskować do Bankowego

⁵ Komunikat Komisji Europejskiej z dnia 20 października 2010 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów oraz Europejskiego Banku Centralnego: Unijne ramy zarządzania w sytuacji kryzysu w sektorze finansowym, COM (2010) 579.

Fundusz Gwarancyjny o udział w tym procesie. W związku z powyższym niezbędna wydaje się odpowiednia zmiana ustawy o rekapitalizacji, co zostało uwzględnione w art. 4 projektu

Decyzja o uruchomieniu przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny środków na finansowanie działań pomocowych będzie należała do organów funduszu, ale działających na wniosek ministra właściwego do spraw instytucji finansowych (proponowany art. 20g ust. 1 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym). Wystąpienie zaburzeń w sektorze bankowym nie oznacza więc automatycznej konieczności uruchomienia finansowania działań pomocowych ze środków funduszu stabilizacyjnego. Celem projektu ustawy nie jest bowiem likwidacja dotychczasowych budżetowych źródeł finansowania tych zadań i zastąpienie ich środkami z funduszu stabilizacyjnego, lecz zapewnienie dodatkowego, alternatywnego zasobu środków finansowych, których wykorzystanie powinno zależeć od rzetelnej oceny sytuacji rynkowej i możliwości pełnego pokrycia kosztów działań naprawczych w sposób wskazany w ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz w ustawie o rekapitalizacji.

Zgodnie z założeniem projektodawcy środków funduszu stabilizacyjnego nie można byłoby wykorzystać na bezpośrednie sfinansowanie innych działań pomocowych (przykładowo tych przewidzianych w rozdziale 3 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym) niż tych, które „przypisano” w projektowanej ustawie funduszowi stabilizacyjnemu. Niemniej jednak w projekcie przewiduje się możliwość przenoszenia środków między funduszem własnym przeznaczonym do ewidencjonowania środków uzyskanych z opłat rocznych (funduszem pomocowym) a funduszem stabilizacyjnym (art. 1 pkt 7 projektu – proponowany art. 20c ust. 2 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym). Takie przesunięcia środków mogłyby następować w jednym kierunku (tj. z funduszu stabilizacyjnego na fundusz pomocowy), w zależności od potrzeb finansowych, wynikających z zadań podejmowanych w danym momencie przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny. Tym samym fundusz stabilizacyjny mógłby pośrednio finansować zadania pomocowe związane z funduszem pomocowym. Przeniesienie środków następowaloby uchwałą Rady Funduszu, na wniosek Zarządu Funduszu, po uzyskaniu opinii ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.

W art. 1 pkt 7 projektu proponuje się dodanie do ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym m.in. art. 20e, który określa, na czym polegałoby finansowanie działań pomocowych ze środków funduszu stabilizacyjnego.

Źródłem finansowego zasilania funduszu stabilizacyjnego byłyby wpływy z tytułu części opłaty rocznej (art. 1 pkt 3 lit. a). Obowiązek uiszczania tej opłaty nałożony jest na podmioty objęte systemem gwarantowania, to jest – zgodnie z art. 2 pkt 3 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym – banki krajowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) oraz odziały banków zagranicznych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy – Prawo bankowe, o ile nie są uczestnikami systemu gwarantowania środków pieniężnych w swoim państwie pochodzenia albo system gwarantowania, w którym uczestniczą, nie zapewnia gwarantowania środków pieniężnych co najmniej w zakresie i w wysokości określonych w ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Rada Funduszu podejmując uchwałę o podziale opłaty byłaby zobowiązana do wzięcia pod uwagę sytuacji w sektorze finansowym oraz możliwości podmiotów objętych systemem gwarantowania, wynikających z sytuacji w ich otoczeniu makroekonomicznym. Intencją projektodawcy jest bowiem uwzględnienie tzw. zjawiska antycykliczności, tj. nieobciążania lub niewielkiego obciążania podmiotów z tytułu wpłat na Bankowy Fundusz Gwarancyjny w okresach dekonjunktury.

Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów w ramach Bankowego Funduszu Gwarancyjnego nie są objęte spółdzielcze kasy

oszczędnościowo-kredytowe oraz oddziały instytucji kredytowych. Odnosząc się do tej ostatniej kategorii podmiotów, należy zauważyć, iż podlegają one obecnie systemowi gwarantowania depozytów w swoich krajach macierzystych, choć jednocześnie na forum wspólnotowym trwają prace m.in. nad regulacją transferu środków między systemami gwarantowania depozytów w Państwach Członkowskich (projektowany art. 7 ust. 3 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym).

Wniesiona opłata na Bankowy Fundusz Gwarancyjny stanowi koszt uzyskania przychodów w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, z późn. zm.). Stosowny przepis o zaliczeniu opłaty w koszty uzyskania przychodów nie został zamieszczony w niniejszym projekcie ustawy. Wynika to z faktu, że od dnia 1 stycznia 2007 r., na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1 ustawy o CIT. W świetle tych przepisów opłata wnoszona na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, tak jak i inne obowiązkowe opłaty (z wyjątkiem wymienionych w art. 16 ustawy o CIT), będzie stanowiła koszt uzyskania przychodów, bez konieczności zamieszczania jakiegokolwiek dodatkowej regulacji ustawowej w tym zakresie. W kontekście tego, co zostało wskazane wyżej, w obecnym stanie prawnym nie jest także konieczne pozostawienie w ustawie przepisu art. 13 ust. 4 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, nakazującego traktować wniesioną opłatę roczną jako koszt uzyskania przychodu. W związku z powyższym w art. 1 pkt 4 projektu proponuje się uchylene obecnego art. 13 ust. 4 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Należy jednak przy tym jednoznacznie stwierdzić, że zgodnie z przepisami ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych opłata roczna nadal będzie stanowić koszt uzyskania przychodów w rozumieniu przepisów tej ustawy.

Zaproponowana w art. 1 pkt 6 zmiana ma na celu doprecyzowanie kwestii polityki opłat za wsparcie udzielone przez Fundusz poprzez likwidację ograniczenia dla organów Funduszu. Kwestia ta powinna być regulowana w drodze umowy lub w niektórych przypadkach, w ustawie lub aktach wykonawczych, na podstawie obiektywnych kryteriów. Rozwiązania takie co do wysokości opłat za udzieloną gwarancję przewidują przepisy wykonawcze do ustawy o rekapitalizacji.

Projekt ustawy reguluje również problematykę proporcjonalnego (co do wysokości funduszy) podziału nadwyżki bilansowej Bankowego Funduszu Gwarancyjnego na jego fundusze własne, tj. fundusz pomocowy i stabilizacyjny (art. 1 pkt 5 lit. b).

Art. 1 pkt 5 lit. c został zaproponowany w celu usunięcia ewentualnych wątpliwości co do zgodności prawodawstwa polskiego z prawodawstwem unijnym w zakresie ograniczenia swobody przepływu kapitału. W związku z powyższym proponuje się rozszerzenie możliwości inwestycyjnych wolnych środków Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z zachowaniem maksymalnego poziomu bezpieczeństwa, tj. o papiery wartościowe emitowane gwarantowane lub poręczane przez rządy lub banki centralne państw należące do OECD.

Z uwagi na wątpliwości związane z odmiennymi interpretacjami przepisu art. 38 ust. 4a ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, co może czynić trudności Narodowemu Bankowi Polskiemu w wykorzystaniu tej normy prawnej do pozyskiwania informacji od Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, proponuje się doprecyzowanie tego przepisu, co umożliwi usunięcie wątpliwości interpretacyjnej (art. 1 pkt 8).

W art. 5 projektu przewiduje się, że w roku wejścia w życie ustawy Rada Bankowego Funduszu Gwarancyjnego może dokonać podwyższenia wysokości stawki opłaty, o której

mowa w art. 13 ust. 1 ustawy. Podmioty obowiązane do wnoszenia opłaty rocznej wniosłyby dopłatę w wyznaczonym terminie.

Art. 2 projektu nowelizuje ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.) tak, aby umożliwić przekazywanie informacji przez Komisję Nadzoru Finansowego do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, co wydaje się konieczne ze względu na zakładane rozszerzenie składu Komitetu Stabilności Finansowej o Prezesa Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

W art. 3 projektu proponuje się zmianę ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o Komitecie Stabilności Finansowej (Dz. U. Nr 209, poz. 1317), mającą na celu uzupełnienie składu Komitetu Stabilności Finansowej o Prezesa Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o Komitecie Stabilności Finansowej celem działania Komitetu jest zapewnienie efektywnej współpracy w zakresie wspierania i utrzymania stabilności krajowego systemu finansowego poprzez wymianę informacji, opinii i ocen sytuacji w systemie finansowym w kraju i za granicą oraz poprzez koordynację działań w tym zakresie. W pełni efektywna realizacja tego celu jest możliwa jedynie wówczas, gdy współpracą w ramach Komitetu objęte są wszystkie podmioty uczestniczące w sieci bezpieczeństwa polskiego systemu finansowego.

Jedną z kluczowych instytucji, realizującą już obecnie zadania z obszaru stabilności finansowej jest Bankowy Fundusz Gwarancyjny. Art. 4 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym wskazuje m.in. takie zadania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego jak gwarantowanie zgromadzonych w bankach środków pieniężnych oraz udzielanie pomocy finansowej podmiotom objętym systemem gwarantowania, w których powstało niebezpieczeństwo niewypłacalności. Bankowy Fundusz Gwarancyjny realizuje cele, które na poziomie Unii Europejskiej zostały określone w Dyrektywie 94/19/WE z dnia 30 maja 1994 r., a które wynikają z następującego *passus*: „(...) należy promować harmonijny rozwój działalności instytucji kredytowych na obszarze całej Wspólnoty, (...) wzmacniając równocześnie stabilność systemu bankowego oraz ochronę oszczędzających” – zgodnie z obowiązującym brzmieniem Dyrektywy, lub „(...) dyrektywa stanowi zasadniczy instrument urzeczywistnienia rynku wewnętrznego w sektorze instytucji kredytowych, z punktu widzenia zarówno swobody przedsiębiorczości, jak i swobody świadczenia usług finansowych, przy jednoczesnym zwiększeniu stabilności systemu bankowego oraz ochrony deponentów” – zgodnie z projektowanym brzmieniem Dyrektywy po nowelizacji.

Funkcja gwarantowania depozytów ma za zadanie stabilizację systemu bankowego poprzez zapobieganie tzw. „panice bankowej”. Dla instytucji bankowych niebezpieczeństwo to ma charakter ryzyka systemowego, które jest obniżane dzięki istnieniu gwarancji depozytów. Funkcja pomocy finansowej udzielanej przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny ma na celu ograniczenie w banku sytuacji niebezpieczeństwa niewypłacalności i redukcję ryzyka upadłości banku. Funkcja ta pozwala na utrzymanie zaufania do systemu bankowego będącego jednym z podstawowych czynników stabilizujących system. Po kryzysie światowych rynków finansowych funkcja pomocowa zyskała w sposób istotny na znaczeniu, czego wyrazem jest m.in. rozwój koncepcji działań w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (tzw. *resolution*). Wiele wskazuje na to, że działania te staną się standardem sieci bezpieczeństwa europejskich systemów bankowych. Działania typu *resolution* są naturalnym rozwinięciem obecnych funkcji pomocowych Funduszu, dlatego też należy oczekiwać, że w przyszłości to właśnie Fundusz będzie realizował tego rodzaju funkcje implementowane na gruncie polskim na podstawie ogólnych rozwiązań europejskich. Utworzenie funduszu stabilizacyjnego w Bankowym Funduszu Gwarancyjnym wychodzi naprzeciw koncepcji *resolution*. Należy więc uznać, że Bankowy Fundusz Gwarancyjny jako

ważny podmiot sieci bezpieczeństwa finansowego powinien wchodzić w skład Komitetu Stabilności Finansowej. Konkluzję tę dodatkowo potwierdza zasadniczy cel przedmiotowej nowelizacji, którym jest zapewnienie Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu dodatkowych środków finansowych na realizację działań stabilizujących sektor bankowy oraz określenie nowych działań pomocowych i form ich realizacji przez Fundusz.

Zgodnie z art. 6 projektu ustawy proponowane przepisy wejdą w życie po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia.

W ocenie projektodawcy w wyniku wdrożenia zaproponowanych w projekcie ustawy rozwiązań w okresie 10 lat budżetowych od dnia wejścia w życie ustawy nie dojdzie do zmniejszenia poziomu dochodów lub zmiany poziomu wydatków jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów, a zatem nie ma konieczności zamieszczania w projekcie tzw. reguły wydatkowej, określającej maksymalny limit tych wydatków (art. 50 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych nie znajdzie zastosowania). Skutkiem wejścia w życie projektowanej ustawy może być zwiększenie poziomu środków znajdujących się w dyspozycji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

Projektowana ustawa nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych zawierających przepisy techniczne.

Zgodnie z decyzją Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych, projekt ustawy zostanie przekazany do EBC w celu uzyskania opinii.

Projekt ustawy na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji oraz Ministerstwa Finansów. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad ustawą w tym trybie.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływał akt normatywny.

Projekt ustawy będzie oddziaływał na banki krajowe, oddziały banków zagranicznych objęte obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów w ramach BFG, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Komitet Stabilności Finansowej oraz pośrednio klientów banków oraz oddziałów banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów w ramach BFG, a także na Skarb Państwa.

2. Konsultacje społeczne.

W ramach konsultacji społecznych uwagi do projektu zgłosiły poniższe podmioty:

- 1) Bankowy Fundusz Gwarancyjny,
- 2) Związek Banków Polskich,
- 3) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
- 4) Bank Gospodarstwa Krajowego.

Bankowy Fundusz Gwarancyjny zaproponował zmianę koncepcji określania podstawy naliczania opłaty ostrożnościowej oraz zaproponowanych narzędzi wsparcia. Ponadto negatywnie odniósł się do możliwości wsparcia płynności ze środków Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, braku samodzielności działania organów Bankowego Funduszu Gwarancyjnego oraz możliwości przenoszenia środków z funduszu pomocowego na fundusz stabilizacyjny.

Związek Banków Polskich oraz PKPP „Lewiatan” co do zasady negatywnie odniosły się zarówno do problematyki wprowadzenia dodatkowego obciążenia dla banków, jak również do podstawy naliczania opłaty. W opinii Związku Banków Polskich utworzenie nowego funduszu w Bankowym Funduszu Gwarancyjnym nie jest uzasadnione, tym bardziej że zakłada się możliwość dużej mobilności środków między poszczególnymi funduszami własnymi Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Jednocześnie Związek Banków Polskich uważa, że obecne uprawnienia Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego są wystarczające i celowe jest utrzymanie obecnego systemu naliczania opłat, uwzględniając czasowe zwiększenie obciążeń banków z tytułu opłaty rocznej na Bankowy Fundusz Gwarancyjny, z wprowadzeniem wyraźnego rozdzielenia części środków, które mogą być wykorzystane jako źródło środków na wypłatę kwoty gwarantowanych depozytów bankowych oraz kwotę przeznaczoną tylko na pomoc bankom w trudnej sytuacji.

Zdaniem PKPP „Lewiatan” ze względu na cele, które ma spełniać fundusz stabilizacyjny w okresach dekonunktury, wydaje się konieczne określenie jego konkretnej wysokości.

Bank Gospodarstwa Krajowego zawnioskował o pełne wyłączenie tego Banku spod działania projektowanej ustawy, ponieważ Bank ponosiłby koszty związane z tworzeniem funduszem stabilizacyjnym, podczas gdy nie byłby on w żadnym stopniu beneficjentem tego rozwiązania, gdyż potencjalne wsparcie Banku realizowane będzie na podstawie ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego z dnia 14 marca 2003 r. (Dz. U. Nr 65, poz. 594, z późn. zm.). Ponadto obsługiwane przez Bank podmioty sektora publicznego są obciążone szczególnie niskim ryzykiem, natomiast istotą funduszu stabilizacyjnego jest

zabezpieczenie systemu bankowego przed stratami wynikającymi z niewłaściwego zarządzania ryzykiem.

W trakcie konferencji uzgodnieniowej, po rozstrzygnięciu rozbieżności, należy zauważyć, że uwagi o charakterze ogólnym (modelowym) zgłaszane przez ww. podmioty zostały uwzględnione. W projekcie zaproponowano zmianę podstawy naliczania opłaty rocznej oraz mechanizm finansowania funduszu stabilizacyjnego w ramach już obecnie ponoszonej opłaty na Bankowy Fundusz Gwarancyjny. Wysokość procentowego podziału opłaty na BFG będzie zapewniać uwzględnienie czynnika antycykliczności oraz odpowiedniego (pożądanego) poziomu wysokości funduszu stabilizacyjnego. W projekcie uwzględniono również uwagi BFG co do samodzielności jego organów, zmiany narzędzi wsparcia (gwarancja rekapitalizacyjna dla banków wystawiana przez BFG na wniosek Ministra Finansów) oraz możliwość przenoszenia środków funduszu stabilizacyjnego na fundusz pomocowy (bez możliwości przenoszenia w stronę odwrotną). Powyższe rozwiązania uwzględniają również uwagę BGK co do braku podstaw naliczania opłaty od instrumentów długoterminowego finansowania działalności przez banki (np. obligacji).

3. Wpływ aktu normatywnego na dochody i wydatki sektora finansów publicznych.

Projekt ustawy nie będzie miał bezpośredniego wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych.

W ocenie projektodawcy w wyniku wdrożenia zaproponowanych w projekcie ustawy rozwiązań w okresie 10 lat budżetowych od dnia wejścia w życie ustawy nie dojdzie do zmniejszenia poziomu dochodów lub zwiększenia poziomu wydatków jednostek sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa, w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów, a zatem nie ma konieczności zamieszczenia w projekcie tzw. reguły wydatkowej, określającej maksymalny limit tych wydatków. Skutkiem wejścia w życie projektowanej ustawy może być zwiększenie poziomu środków znajdujących się w dyspozycji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, który nie jest jednostką sektora finansów publicznych.

Należy podkreślić, że banki obecnie są zobowiązane do wnoszenia opłat rocznych na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego – proporcjonalnie do wysokości stawki maksymalnej określonej w ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Stawka przedmiotowej opłaty określana jest corocznie przez Radę Funduszu w listopadzie roku poprzedzającego rok wnoszenia opłaty. W przypadkach określonych ustawą o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym minister właściwy do spraw instytucji finansowych może podwyższyć maksymalny limit stawki z 0,3% do 0,6%.

Podstawę opłaty stanowi kwota odpowiadająca 12,5-krotności całkowitego wymogu kapitałowego (mianownik współczynnika wypłacalności). Poniższa symulacja przedstawia możliwe wpływy na fundusz stabilizacyjny w oparciu o trzy stawki opłaty ogółem (0,1%, 0,2% i 0,3%) oraz cztery stawki procentowe wpłat na fundusz stabilizacyjny (25%, 50%, 75% i 100%). Symulacja została oparta o dane BFG w zakresie całkowitego wymogu kapitałowego na dzień 31 grudnia 2011 r. - tj. 67.482.577.195 zł.

procent opłaty na fundusz stabilizacyjny	Stawka opłaty na BFG (w złotych)		
	0,10%	0,20%	0,30%
25%	210 883 054	421 766 107	632 649 161
50%	421 766 107	843 532 215	1 265 298 322
75%	632 649 161	1 265 298 322	1 897 947 484
100%	843 532 215	1 687 064 430	2 530 596 645

Zgodnie z proponowanym art. 20d pkt 1 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, ze środków funduszu stabilizacyjnego mogłyby być sfinansowane niektóre działania pomocowe wynikające z ustawy o rekapitalizacji. W świetle dotychczasowego stanu prawnego zadania te finansowane są ze środków Skarbu Państwa. Stąd projektowana ustawa, wprowadzając nowe źródło finansowania przedmiotowych zadań, pozwoli ograniczyć lub zrefinansować wydatki sektora finansów publicznych, poniesione w związku z realizacją niektórych działań pomocowych. Tym samym będzie ona miała pośredni wpływ na wielkość wydatków jednostek sektora finansów publicznych - stworzy bowiem możliwość potencjalnego obniżenia tych wydatków w zakresie niektórych działań pomocowych realizowanych przez Skarb Państwa. To, czy przedmiotowe wydatki zmniejszą się oraz o jaką wielkość, nie jest możliwe do przewidzenia ani oszacowania. Nie da się bowiem określić, czy zaistnieje konieczność udzielania wsparcia instytucjom finansowym oraz czy i w jakim zakresie Bankowy Fundusz Gwarancyjny będzie partycipować w kosztach działań pomocowych.

4. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Projekt ustawy może pozytywnie oddziaływać na sektor przedsiębiorstw i gospodarstw domowych. Utworzenie w Bankowym Funduszu Gwarancyjnym funduszu stabilizacyjnego powinno pozytywnie wpłynąć na zwiększenie poziomu zaufania do sektora bankowego, zwłaszcza ze strony osób fizycznych oraz sektora mikro, małych i średnich przedsiębiorstw.

Należy mieć na uwadze, że zebrane w funduszu stabilizacyjnym środki służyć będą wspieraniu działań mających na celu utrzymanie stabilności finansowej sektora bankowego. W tym kontekście warto mieć także na uwadze, że niektóre kraje europejskie wprowadziły już podobne rozwiązania, zatem nie należy obawiać się pogorszenia konkurencyjności polskiego sektora finansowego w skali europejskiej.

5. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy.

Projekt ustawy nie będzie miał bezpośredniego wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny.

Projekt ustawy nie będzie miał bezpośredniego wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania.

Projekt ustawy nie pociąga za sobą bezpośrednich obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

8. Zgodność z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy według wstępnej oceny projektodawcy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Pracownik właściwy:

Patryk Mike

referendarz

Departament Rozwoju Rynku Finansowego

Wydział Stabilności Finansowej

tel. 22 694 59 32

e-mail: patryk.mike@mf.gov.pl

